

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Feliu no dimitirà, mentre que els crítics a l'ANC volen eleccions

■ La presidenta de l'entitat reconeix que el debat de la llista cívica genera friccions ■ Pesarrodonna atribueix part de la crisi a un afer "d'egos" ■ Els secretaris dimissionaris redoblen les crítiques

F.E.
BARCELONA

El d'ahir va ser un dia de digestió pesada en l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) després del ple de dissabte, que va acabar amb la dimissió del vicepresident, Jordi Pesarrodonna, i 13 membres del secretariat que estan obertament enfrontats amb la presidenta de l'entitat, Dolors Feliu. Amb aquest estrip sobre la taula, la mateixa Feliu va voler negar la possibilitat que pugui presentar també la renúncia per mirar de refer ponts, alhora que va voler rebatre els arguments i l'actitud dels discolts: "Dissabte hi va haver molt de debat, es van fer moltes propostes i es va intentar reconduir el tema, però malauradament alguns ja tenien la decisió presa de plegar", va manifestar ahir en una entrevista a Catalunya Ràdio, on també va acusar els crítics de no acceptar les regles de joc de l'entitat: "L'ANC és veritablement una assemblea –hi va afegir– i a vegades costa acceptar les votacions, sobretot quan les perds", va etzibar Feliu, que també va negar en rodó les acusacions de tenir un tarannà poc democràtic –"en l'Assemblea no mana ningú, jo

La presidenta de l'Assemblea, Dolors Feliu, i el vicepresident, Jordi Pesarrodonna, en una fotografia d'arxiu ■ ACN

La frase

“L'ANC és una assemblea i a vegades costa acceptar les votacions, sobretot quan les perds”

Dolors Feliu
PRESIDENTA DE L'ASSEMBLEA

la que menys” – o d'actuar al dictat de la seva antecessora, Elisenda Paluzie, de qui va dir: “És una persona que sempre ajuda, amb to respectuós, i li estem molt agraïts.” Ja entrant en un dels temes de fons que han

tensat el debat intern, el de presentar una llista pròpia en les eleccions al Parlament, la presidenta de l'ANC va reconèixer: “És un tema sobre el qual no hi ha cap acord. Hi ha gent que no ho veu clar dins l'ANC i fa que hi hagi aquesta tensió.”

Qui també ha parlat en les darreres hores és el vicepresident dimissionari, Jordi Pesarrodonna, que en una entrevista en aquest cas a 8tv va explicar que va intentar mitjançar entre els dos sectors enfrontats de l'Assemblea –els afins a Feliu i els crítics– però que

no se'n va sortir, i va atribuir bona part de la mala maror actual al fet que “a vegades hi ha massa egos”: “Els hem de superar. Si debatéssim més ens entendriem molt més.” Sobre la llista cívica, va ratificar que la disputa no és tant si fer-la o no, sinó com s'hauria d'articular i quin pes hauria de jugar en el conjunt de l'estratègia d'una entitat, i no un partit.

La tercera pota d'aquesta crisi són els 13 secretaris que van plegar dissabte, agrupats al voltant del col·lectiu Indesinenter, i

que ahir, a través d'un comunicat, van reiterar les acusacions cap a Feliu i el seu equip parlant “d'abús de poder”, “falta de democràcia”, “vulneració repetida dels drets de qui ens ha votat” o “manca de respecte cap a les nostres persones”. Els crítics també van voler llançar el missatge que amb la seva dimissió no es tanca res, i anunciaven que començaran a moure fils perquè es faci una assemblea general extraordinària “que aprovi la convocatòria de noves eleccions al secretariat nacional”. ■

ERC també vol una plaça en record de Muriel Casals

Redacció
BARCELONA

La iniciativa ciutadana que capitaneja el director de cinema Ventura Pons perquè la plaça Tetuan de Barcelona sigui rebatejada amb el nom de l'activista Muriel Casals, traspasada fa set anys, ha rebut el suport del grup d'ERC a

la capital, que s'encarregarà d'elevat la proposta en el ple que es farà divendres que ve. El líder dels republicans, Ernest Maragall, va aprofitar ahir una visita al barri del Poblenou, juntament amb l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell, per manifestar que, en un context de “plena onada de repressió” per

a l'independentisme com l'actual, és pertinent “dedicar un espai públic de gran rellevància en memòria de Muriel Casals”. Per a Forcadell aquesta és una “gran iniciativa per feminitzar el nomenclàtor amb el nom d'una dona extraordinària que va treballar incansablement per al país”. ■

Forcadell i Maragall, durant la visita que van fer ahir al barri del Poblenou de Barcelona ■ M. PUIG / ERC

TANTXTANT

Josep M. Llauredor Fortuny

Gent jove, pa tou

Es especialistes busquen les causes de l'increment de suïcidis entre adolescents, sobretot arran de la pandèmia. Els joves d'avui dia no ho tenen fàcil. Els canvis en els llocs de treball són brutals i accelerats; per contra, les retribucions són escarçades, mentre les hipoteques assoleixen quantitats inabastables per a qualsevol parella, fins i tot, amb feina. Els infants estan preparats com mai abans i tan sobreprotegits que es frustraven i deprimeixen davant qualsevol deriva negativa en el camí cap als seus objectius, més encara si les expectatives i les exigències dels pares i del seu entorn són massa elevades. La situació contrasta molt quan es compara amb la generació que s'està morint: dones i homes d'una fortalesa i resiliència que els feia superar circumstàncies tan adverses que, avui dia, són només en el guió de pel·lícules i en altres països.

A part dels ni-ni –un reflex de la més absoluta desconfiança en l'esdevenidor–, els més formats han de pensar a emigrar o a treballar en alguna cosa diferent d'allò que han estudiat. Tanmateix, les xifres diuen que també s'ha estancat el domini dels idiomes. És a dir, s'han espanyolitzat tant que es pensen que amb el castellà ja en tenen prou.

No obstant això, el més preocupant és el seu conformisme dominant i una capacitat crítica sota mínims davant dels missatges amansidors dels qui tenen el poder. Amb els obstacles, la majoria escull distreure's i mirar cap a una altra banda. Els joves que decideixen plantar cara o fer evidents les paradoxes del sistema són sovint víctimes de menyspreu, d'aïllament i, fins i tot, de persecució, especialment si els poden titllar d'independentistes o d'antisistema. I és que, per als joves catalans, la independència –i no és màgia– és dels pocs camins que tenen per poder confiar en el futur.